

Schůze a alibismus v Praze

Byl jsem se podívat na jedné další "nevšední" schůzi v Praze - taková velká komise - meziresortní!, kterých jsou pod nejrůznějšími názvy stovky. Komise na kde co, řídicí výbor, monitorovací výbor, poradní sbor, rada ... Volených zástupců jen pomálu (no, jak by to taky v tom množství orgánů stíhali?). A vše v podobných případech stejné. Slouží to jako alibi pro zastírání toho, že se nic neřeší. A když to nefunguje, tak vlastně nikdo za nic nemůže. Je to systém, do kterého jsou jednotlivě vždy zapojeny desítky lidí, spíše více. V poslušnosti, která se nepřehledně kříží. Celkem tisíce lidí. Když se tak rozdělují dotace, může se předstírat, že je to objektivní, nekorupční, kontrolované. Konkrétní odpovědnost žádná, v podstatě nedohledatelná. Máme tu kolektivní neodpovědnost.

Tříhodinové jednání, na kterém se projednávaly stovky předem zaslaných stránek textů a tabulek, únavné a v zásadě nudné. Celé se to řídí základním manuálem, který je na osmi stech stranách, k tomu další strategické, koncepční, programové a jaké všechny ještě dokumenty. Nikdo se v tom nevyzná. Vše důkladně připravené, zadministrované! Hlava to jen stěží může pojmout a především málokdo, když by si to přiznali, tomu opravdu rozumí a stačil si to přečíst. Přebujelá administrativa zaměstnávající především sama sebe. Zdravý selský rozum nikde.

Jeden poslanec měl na rozdíl od ostatních přítomných, co vedli monology a nacvičené rádoby zasvěcené diskuze, i nějaké konkrétní a logické dotazy a návrhy. Ale na vše dostal jen složitě, ale v zásadě prázdné odpovědi. O přestávce mi jeden z přítomných řekl, že on je tu nový a neví, že nic nejde. Byl to smutný pohled, i když většina byla "vysmátá". Taková hezká schůze, bohaté občerstvení, dobrá nálada, ... další pracovní den za námi. Tak čest !

Zbyněk Linhart